

taupūtės
biblioteka

Provokuojantis žaidimas

LORI
FOSTER

svajonių knygos

Knygute.lt

Lori Foster

PROVOKUOJANTIS ŽAIDIMAS

Romanas

Versta iš: Lori Foster, Sex Appeal, Harlequin Books, 2001

© Lori Foster, 2001

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Redagavo Eglė Kliokytė

© Milgaudas Pukis, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2011

© Jean Mahaux, The Image Bank, Getty Images, Flash Press Media, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

1

„BUVAI BLOGAS BERNIUKAS. Eik į mano kambarį.“

Būtent šie žodžiai, įžūliai šmėžuojantys ant minkšto balto medvilninio nertinio, glaudžiai aptempusio apvalią moterišką krūtinę, patraukė Brento Bramvelo dėmesį. Jis apžiūrinėjo naują parduotuvių pasažą: tikrino, ar dabar, kai dauguma tuščių vietų išnuomotos, viskas yra kaip reikiant, kai vienoje iš vitrinų kažkas sujudėjo.

Brentas nepajėgė įveikti smalsumo ir, nepaisydamas ledinio ankstyvo lapkričio vėjo, sulėtino žingsnį. Tebuvo matyti tik nertiniu apsi- rengusios moters liemuo. Ji kabino naujas žaliuzes, tad stovėjo ant kėdės ar kopėtėlių, o veido po nukarusiomis užuolaidomis nesimatė. Palangė slėpė moters kojas iki šlaunų.

Bet tai, ką Brentas matė per vidurį, – tai atrodė gundomai. Apvalaini klubai, lieknos šlaunys, pilnos krūtys.

Nekreipdamas dėmesio į ledinio sniego gūsius, smaugstančius jam skruostus ir šiaušiančius plaukus, Brentas lėtai artinosi. Vėl per-

skaitė žodžius ant nertinio ir pagalvojo, kažin kokia moteris viešai demonstruotų tokį pasiūlymą. Jau beveik pasiekęs vitriną, likus vos porai pėdų¹, jis sustojo ir matė, kaip moteris išsitempė į viršų. Nertinis kiltelėjo ir Brentas išvydo lygią, blyškią odos juostelę. Įžiūrėjo netgi bambą – negilų įdubimą žaviame pilve.

Brentui užėmė kvapą ir kaip tik tą akimirką moteris, nulipusi žemyn, įsmeigė akis tiesiai į jį. Didžiulės šviesiai rudos akys – su tankiomis blakstienomis, šiek tiek smalsios – žiburiavo juoku.

Brentas krito. *Smarkiai.*

Tiesiogine to žodžio prasme. Kojos slystelėjo ant apledėjusio šaligatvio ir Brentas susivokė be kvapo gulįs ant nugaros, įsmeigęs akis į pilką, audringą dangų.

Jis vis dar stengėsi įkvėpti oro, kai išgirdo atidarant parduotuvės duris. Moteris išskubėjo laukan, šaltas vėjas įsisuko į tamsius garbanotus jos plaukus, ir ji taip pat paslydo, mėgin-dama įveikti ledą. Jai pasisekė labiau nei Brentui – moteris išlaikė pusiausvyrą ir atsiklaupė

¹ 1 pėda = 30,48 cm (čia ir toliau – vert. pasta-bos).

Šalia jo. Ji apglėbė Brento galvą šiltais delnais, o jis tiesiog žiūrėjo į ją – žvelgė į gražiausias kada nors matytas rudas akis. Jos atrodė gilios ir kerinčios.

Nepažįstamoji nukaitusi neramiai paklausė:

– Ar neužsigavote?

Brentas galvojo, ką atsakyti, bet nieko nesumąstė. Tiesiog linktelėjo abejodamas, ar pajėgs kalbėti. Buvo ir gėda, ir nejauku. Šaligatvis kietas, nusėtas druskos ir ledo gabalėliais ir toks šaltas, kad Brentas pradėjo kalenti dantimis.

Moteris susiraukė.

– Leiskite, padėsiu atsistoti. Ar galite paeiti?

Jis jau žiojosi suirzęs tarti „taip“, bet persigalvojo. Ji miela, visai nedrovi, o Brentui buvo įdomu.

– Atrodo, taip, – atsakė jis ir laukė norėdamas pamatyti, ką nepažįstamoji darys.

Ji nė nesudvejojusi viena ranka apglėbė jį per pažastis ir pamėgino padėti atsikelti. Brentas buvo stambus. Netgi kitam vyrui būtų buvę sunkoka jį išlaikyti, bet moteris stengėsi, tą teko pripažinti. Brentas pajuto lieknas rankas, apsvijusias aplink juosmenį, pajuto petį, įspraustą jam į pažastį, nepažįstamajai užsi-

traukus jo ranką sau ant pečių. Jos apvalaini klubai prigludo jam prie šlaunies. Kai abu atsistojo, Brentas pasirodė esąs gerokai aukštesnis.

Slidinėdami į šalis jie pradėjo slinkti pirmyn. Brentas tik vos vos rėmėsi į moterį, tik tiek, kad ir toliau liktų šalia. Ji nusivedė jį į savo parduotuvę.

- Labai atsiprašau. Visą popietę šaligatvius barsto druska, bet kai šitaip šalta, viskas vėl greitai užšąla. - Nepažįstamoji žvilgtelėjo į Brentą, kerėdama jį didžiulėmis rudomis akimis. - Tikiuosi, nesusižeidėte.

Ji neabejotinai buvo žavinga. Tamsūs garbanoti plaukai atrodė švelnūs lyg šilkas. Skruostai įraudę nuo šalčio, bet šiaip oda blyški ir glotni. Brentas neskubėdamas apžiūrinėjo nepažįstamąją, kol ši vedė jį prie kėdės už prekystalio.

Ji mūvėjo labai aptemptais išblukusiais džinsais, avėjo baltais odiniais sportbačiais. Nertinis atrodė suminkštėjęs nuo nešiojimo, prigludęs prie kūno, krūtų. Atsisėdęs Brentas galėjo dar įdėmiau apžiūrėti moterį. Nepraleido pro akis ir to, kad jos speneliai nuo šalčio pastirę.

- Man viskas gerai, - pasakė jis, kai moteris

neramiai jį nužvelgė. – Ko gero, nukentėjo tik išdidumas.

Nuo jos plačios šypsenos jis neteko žado.

– O, nežinau. Spėju, kad atidžiau paieškoję rasite ir daugiau mėlynių.

Nustebintas jos įžūlumo, Brentas atsakė:

– Visko gali būti. – Paskui paklausė: – Kas jūs?

Ji ištiesė mažutę plaštaką ir prisistatė:

– Šedou Kalahan. Savininkė.

Brentas, suėmęs jos ranką, pajuto, kokia ji mažutė ir trapi. Ir šilta, nors buvo šalta.

– Šedou? Neįprastas vardas².

– Na, beveik visi man sako, kad esu neįprastą žmogus.

– Kodėl gi?

Šedou dirstelėjo į savo suspaustą ranką. Nušypsojo dar plačiau.

– Koks ilgas rankos paspaudimas, ar ne? Neseniai skaičiau straipsnį, kuriame tvirtinama, kad jei vyras nepaleidžia moters rankos ilgiau kaip tris sekundes, tai yra akivaizdi vilionė. – Šedou akys žybtelėjo. – Ar jūs kartais manęs

² Angl. *shadow* – šešėlis.

neviliojate?

Brentas buvo visiškai priblokštas. Jis paleido jos ranką, bet lėtai, nenorėdamas parodyti nuostabos. Paskui pridūrė:

- Regis, svarsčiau, ar labai „blogas“ turėčiau būti, kad būčiau nusiūstas į jūsų kambarį.

Šedou nusijuokė vėl jį trikdydama.

- Nesitikėjau šiandien su kuo nors susitikti. Parduotuvė šįvakar jau uždaryta. Paprastai šitą nertinį dėviu tik būdama su artimais draugais.

- Artimais vyriškos lyties draugais?

Ji gūžtelėjo pečiais ir Brento akys vėl nukrypo į krūtis.

- Draugas yra draugas, nesvarbu, kokios lyties.

- Netiesa. Vyrai su patraukliomis moterimis susidraugauja tik turėdami slaptų ketinimų.

Šedou susikryžiavo rankas ant krūtinės ir nė kiek nesutrikusi atsirėmė nugara į sieną.

- Kalbate prisimindamas savo patirtį?

Brentas atvirai ją apžiūrino.

- Žinoma.

- Žinote, - tebesišypsodama nutęsė Šedou, - atrodo ganėtinais suktas. Leiskite, pamėgin-

siu atspėti jūsų vardą. Hektoras? Liucijus? Atrodote kaip Liucijus, kupinas niekšingų, piktų užmačių.

- Jei jau taip, - lėtai pratarė Brentas, pradėjęs šiek tiek irzti dėl moters įžūlumo, - kodėl atsivedėte mane vidun? Argi nemanote, kad pavojinga įsileisti didžiulį, suktą vyriškį, kai esate visai viena?

Šedou mostelėjo į nepridengtas vitrinas ir į kitapus jų šaligatviu srūvančią žmonių minią.

- Manau, kad jei čia imtų dėtis pernelyg baisūs ar nepadorūs dalykai, kas nors tikrai pasitebėtų.

Brentas pasitrynė smakrą.

- Ko gero, jūs teisi.

- Kam tas nusivylimas balse, Hektorai? Šiaip ar taip, aš dabar tikrai neturiu laiko būti išprievartauta.

- Ar ir toliau vadinsite mane Hektoru, jei neprisistatysiu?

- Žinoma. Na, bent dar dvi minutes. Paskui turėsiu primygtinai paprašyti, kad leistumėte man grįžti prie savo darbų.

Brentas atsistojo ir oficialiai ištiesė ranką. Šedou ją paspaudė.

- Nusivilsite sužinojusi, kad aš esu angeliš-

kasis Brentas. Ne Hektoras. Tiksliau – Brentas Bramvelas.

Šedou, vos regimai šypsodamasi, nužvelgė jį nuo galvos iki kojų.

– Tinka. Ir klystate: nė kiek nenusivyliau su jumis susipažinusi, Brentai. Priešingai, jūs esate kaip tik tas, kurio ieškojau.

Šedou, rodė, buvo smagu, kad Brentas vėl ilgokai spaudžia ranką.

– Tikriausiai kritau smarkiau nei galvojau. Ką pasakėte?

– Gerai mane išgirdote, – patikino jį Šedou, išlaisvindama savo ranką. – Tik pažiūrėkite į save. Aukštas ir gražus. Paltas viską truputį slepia, bet, manyčiau, esate netgi gerai sudėtas. Ir ne per senas. Maždaug trisdešimt penkerių?

– Trisdešimt ketverių, – nevalingai pataisė Brentas, paskui paklausė: – O kam būtent esu tinkamas?

Šedou nusijuokė, prisitraukė sau kitą kėdę ir mostelėjo Brentui sėstis.

Jis išties buvo labai patrauklus. Ji iškart tai pastebėjo. Žalios Brento akys buvo įdėmios ir atviros, rusvi antakiai sunkūs, dabar nuleisti ir irzliai suraukti. Jo veido bruožai buvo griežti,

nosis tiesi ir siaura, skruostikauliai aukšti, o žandikaulis – tvirtas. O lūpos... Brento lūpos buvo labai gundančios, dailios, apatinė šiek tiek putlesnė, ant kairio skruosto – duobutė. Šedou atsiduso.

Geriausia tai – bent jau jos manymu – kad Brentui buvo nesvetimas keistas sąmojis, kuris Šedou patiko. Pasaulyje buvo tikrai nedaug dalykų, kuriuos ji mėgo labiau už juoką. Pagaliau pasiekė tą ribą gyvenime, kai galėjo iki valios mėgautis paprasčiausia laime būti gyva. Nuolatinis, neblėstantis optimizmas buvo viena iš priežasčių, dėl kurių žmonės visuomet manydavo, kad Šedou yra kitokia, gal net keistoka. Ir netgi tai jai atrodė juokinga.

Brentas nuo taip užtrukusio jo asmens apžiūrinėjimo, rodė, tuoj pratrūks, taigi Šedou nusprendė paaiškinti:

- Firminės parduotuvės šiame komplekse nusprendė susivienyti ir surengti konkursą – pavadinome jį „Meilė ir juokas“. Kiekvienas iš mūsų privalome surasti dešimt vyrų, atitinkančių vienišų moterų reikalavimus, iš esmės – tai patrauklumas, humoro jausmas ir romantiška prigimtis. Konkurso dalyvių nuotraukos bus eksponuojamos mūsų parduotuvėse ir kiekviena atėjusi moteris galės balsuoti už

savo numylėtini: vienas balsas vieno apsilankymo metu. Savaime suprantama, tikimės, kad šis sumanymas pritrauks į parduotuves daugiau žmonių.

Buvo akivaizdu, kad Šedou vėl pribloškė Brentą, tad skubėjo tęsti kalbą, kol jis dar nespėjo atsipeikėti ir pradėti prieštarauti:

- Yra daugybė paskatinimų, kad vyrai norėtų dalyvauti konkurse. Prisideda visos parduotuvės. Didijį prizą - atostogas konkurso nugalėtojui ir jo pasirinktai damai - dovanos kelionių agentūra. Nuotraukas darys fotografas, antros durys nuo maniškių. Yra ir kitų prizų, pavyzdžiui, visą mėnesį nemokama kava su bandele ir daugybė nuolaidų kuponų. Nuo manęs bus įteiktas dviejų šimtų dolerių vertės čekis. Dovanos gana įspūdingos.

Brentas nieko nesakė, tik žvelgė į ją primerkęs akis. Šedou nujautė, kad bus kažkaip jį įžeidusi ar suerzinusi. Ji pasmalsavo:

- Koks jūsų ūgis?

Brentas pašoko.

- Manau, aš jau eisiu. Buvo, hm... neįprasta su jumis susipažinti.

Šedou nulėkė paskui jį, svarstydamą, kas iš viso to, ką pasakė, perpildė taure. Brentas

staiga sustojo. Jis apsidairė mažutėje jos parduotuvėlėje lyg ir stebėdamasis, akys lakstė tai šen, tai ten, kol stabtelėjo prie atskirų daiktų.

- Kas, po velnių, čia per parduotuvė?

Šedou iškart užsigavo ir įsisprendė rankomis į klubus.

- Dovanų krautuvėlė.

Brentas dviem ilgais žingsniais pasiekė duris, iškišo lauk galvą ir pasižiūrėjo į viršuje kabančią iškabą.

- „Seksualu“? Kas čia per pavadinimas?

- Žinot, pavadinimą sugalvojo mano draugė, dirbanti reklamos srityje. Dar ji sugalvojo puikią reklamos kampaniją. Kai kurie šūkiei ant mano marškinėlių ir kitų daiktų - taip pat jos kūryba. - Brento akys taip patamsėjo, kad atrodė greičiau juodos nei žalios. Šedou pakreipė galvą. - Ar norėtumėte lankstinuko?

Brentas atsisuko į ją.

- Gal jūs man tiesiog paaiškinkite, kokių verslų čia užsiimate.

Akimirką pagauta užsispyrimo Šedou susiraukė, paskui gūžtelėjo pečiais. Dėl šito tikrai nevertėjo irzti. Ji persibraukė ranka plaukus, apsižvalgė ir pagalvojo, nuo ko pradėti....